

הסיפור לאחר השבחה

לפני כשבוע, באחד מימי חופשת הפסח, כשהיה מזג אוויר נפלא, יצאנו, משפחתי ואני, לנחל אלכסנדר. לפי התכנית, היינו אמורים ללכת לאורך המסלול כשעתיים ואחר-כך לערוך פיקניק.

בטיול השתתפו כארבע משפחות – כולם חברים – הורים וילדים. בתקופה זו של השנה המסלול יפה במיוחד. הכול ירוק, פרחים פורחים בשלל צבעים, ומעל מזמזמים ומצייצים בעלי כנף שונים.

הגענו לאזור ההליכה. ארגנו משקאות ועזרה ראשונה, ויצאנו לדרך. לחלק מהצעירים היו אוזניות, והם שמעו מוסיקה. אחרים סתם זמזמו קטעי שירים. זה נראה טיול מבטיח...

לאחר עשרים דקות ראינו שאחי הקטן יושב על אחת האבנים ובוכה. "אני לא יכול ללכת", אמר לי. "בוא נתקדם לעבר ההורים", אמרתי לו. "אני לא יכול!" המשיך בבכיו. "אתה סתם עצלן ומפונק!" צעקתי, "בוא כבר!" כשאבי בדק את רגלו של אחי, הוא החליט לשאת אותו על הגב כמו "שק קמח" ולהעביר אותו למיון בסוף המסלול. "מזל שהוא רזה", אמרה אחת הילדות. "גם אני הייתי רוצה 'שק קמח' כל הדרך", אמרה ילדה אחרת. ואני שתקתי. התביישתי שלא האמנתי לאחי כשאמר שאינו יכול לדרוך על הרגל וחשבתי שהוא סתם מתבכיין. 'אפנק אותו וְאָפצה אותו כשנחזור הביתה', חשבתי לעצמי.

טוב, אתם בוודאי מבינים שהטיול והפיקניק כבר לא התבצעו כפי שתכננו. אבי נשא את אחי במשך שעה שלמה על גבו. מדי פעם נתן לו לשתות, וכל הדרך שמעתי את אחי בוכה וצוחק גם יחד. כמו שאני מכירה את אבי, הוא סיפר לו בדיחות כדי להסיח את דעתו מהכאב.

לאורך כל המסלול ליוויתי את אבי במבטי הערצה. ידעתי שאני יכולה לסמוך עליו בכל פעם שיקרה לי משהו רע.

כשחזר אחי, כשגבס על רגלו, כתבתי על הגבס שלו: "אתה 'אחלה' גבר, ולא בכיין, ואני מצטערת על מה שאמרתי לך."

מאז היינו כבר בטיולים רבים, אבל את הטיול הזה לא אשכח לעולם.